

Dijana Minić III/5

Požarevačka gimnazija

Sutra

Iako je bilo već podne, vazduh je mirisao na sveže peč en hleb. Sedeli su na verandi i pili kafu. Začula se kapija i uskoro se pred njima pojavila poznata figura poštara.

I idemo... Poznati zvuk mojih dragih lajavaca me je probudio. Istrčale su obe iz kuće da rastrgnu poštara.

Otvorila sam oči, okrenula glavu i pogledala u sat- ne mogu da verujem, već je dvanaest sati. He opet. U tom trenutku sam se setila da mi je alarm već zvonio tri puta do sada- u šest, sedam pa u osam i svakog puta sam pristojno ustala, odšetala do stola, ugasila ga i vratila se nazad u krevet. Lepo sam bila isplanirala da u šest odem na trčanje, ali nisam. Opet.

Navukla sam svoj bade mantil i dok sam silazila nis stepenice razmišljala sam i svom patetičnom životu, o tome kako uvek pravim istu grešku, kako nikada ne ispunim ono što isplaniram; i kako bez obzira na sve ja se opet magično nađem baš u ovom trenutku; osećajući se krivom za greške od juče koje znam da ću ponoviti i sutra.

Izašla sam na verandu. „ A gde je kafa za mene?“, pitam. „ Pa nismo znali kada ćeš da ustaneš“, kaže mama. Super. Otišla sam da skuvam sebi kafu. Pored svega, još su i oni našli da me nerviraju od jutros.

Lepo je vreme napolju, zaključujem pogledavši kroz prozor. Mogla bih da odem do plaže sa drugaricom danas, razmišljam. Prolazim pored ogledala i primetim da mi je na sred čela izašla jedna ogromna bubuljica i sada izgledam kao jednorog. Ne idem ja nigde danas.

Odlazim i zatvaram se u svoju sobu. Nalazim da je najbolje rešenje da provedem ceo dan gledajući svoju seriju, kao što sam i juče, a i dan pre toga. Generalno gledano tako sam provela ceo letnji raspust, a i onaj pre ovog.

Gledam u svoju policu za knjige. Puna je divnih knjiga koje sam želela da kupim, a posle toga nikada nisam ni otvorila.

Grize me savest zbog toga, jer sam rekla sebi da ću ovaj raspust čitati, a opet gledam serije. I bez obzira što dok ih gledam ja razmišljam o stvarima koje bih mogla da radim da nisam ovoliko lenja; ali opet- ja ne preduzimam ništa.

Dok sedim šćućurena u svoju fotelju uz svoj lap top, ja smišljam plan za sutra; kako ću sutra biti mnogo produktivnija, sutra ću ustati u šest i otići na trčanje, neću gledati seriju već ću čitati, igraću se sa mlađim sestrama i videću se sa drugaricom. Onda se setim da sam isti takav plan imala i juče, a i dan pre toga. Ali tada kažem sebi: „ Misli pozitivno! Nema veze, sutra ćeš uspeti!“ Bodrim sebe dok i dalje sedim i gledam serije.

Ulazi moja sestra u sobu i pita da li želim da izađem da se igram napolju sa njom. Na to joj ja odgovaram: „ Ne mogu sada, možda posle ili sutra. Sada gledam seriju.“ Slegla je ramenima i izašla, jer sam joj to rekla i juče.

Zvala me je drugarica da izađemo, ali sam takođe i njoj rekla isto. Ali opet, nema veze. Sutra cu drugačije.

Sedim i osećam onu mučninu iznutra, samo mi vreme prolazi. Samo ga gubim! Sada već imam sedamnaest godina i bukvalno ništa nisam uradila! Roditelji su mi kupili šivaću mašinu pre četiri godine kada sam pokazala veliko interesovanje da podjem babinim stopama šnajderke. Nisam je ni dva pita upalila! Sada imam vremena dok sam na raspustu. Dobro. Hoću! Sutra ću! I dalje verujem.

Odjednom se setim da sam oduvek htela da učim ruski jezik. Tada zaustavljam seriju i nalazim na jutjubu mnogo zanimljivih snimaka koje ću odgledati- sutra.

Nastavljam seriju razmišljajući o svim stvarima koje ću uraditi sutra. Danas mi je zadnji dan da gledam seriju, sutra cu biti produktivna. Možda bih čak mogla da prošetam do bake. Hoću! Sutra!

Prošao je već ceo dan. Odgledala sam trinaest epizoda. Hajde da odgledam još dve epizode da bih završila sezonu. Jeste dosta kasno, ali ću naterati sebe da ustanem sutra u šest i konačno odem na trčanje. Hoću- zato što od sutra počinje novi, drugačiji i bolji život! Moje Novo sutra!

Završila sam sezonu i otišla na spavanje u četiri ujutru.

Zove me mama. Otvorila sam oči, okrenula glavu i pogledala u sat. Ne mogu da verujem, već je dvanaest sati. Opet.